

Arrest

nr. 164 244 van 17 maart 2016
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (zaak nr. X).

Gezien het tweede verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op 20 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (zaak nr. X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN en van advocaat E. DELVAUX verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 16/04/2015 werd ingediend door:

*Naam: A(...) Voornaam: F(...) Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover betreft:

De familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- geldstortingen van geld via Western Union van A(...) A(...) naar de betrokkene A(...) F(...) over een periode van oktober 2008 tot februari 2014.*
- Getuigschrift van 'het ministerie van binnenlandse zaken van Marokko' (dd 3/11/2014) Dat de betrokkene geen werk heeft in het land van herkomst en een 'attest dat betrokkene geen belastingen voor huisvesting en kosten voor gemeenschappelijke diensten betaald heeft)*
- een OCMW-attest waaruit blijkt dat betrokkene geen steun heeft ontvangen*

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten blijkt dat betrokkene vroeger inderdaad regelmatig geld heeft ontvangen van de referentiepersoon, dit is echter nogal teruggelopen in 2013 en 2014. Waar betrokkene nog meer dan 1800 € ontving in 2010, was dat in 2014 nog slechts 600 euro. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene aangewezen was op die 600 euro om tot november 2014 (datum van komst naar België) in haar basisbehoeften te voorzien. Wat betreft de attesten van onvermogen kan het attest betreffende het inkomen worden aanvaard. Echter het attest over het gebrek aan onroerende goederen kan niet worden aanvaard, het betreft hier immers een attest dat op basis van de verklaringen van betrokkene zelf werd opgesteld. Gezien de leeftijd van betrokkene kan ook dienstig worden opgemerkt dat redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij gehuwd is en dus, om haar onvermogen aan te tonen, ook haar burgerlijke staat zou moeten worden toegelicht en desgevallend de bewijzen van onvermogen van haar echtgenoot zouden moeten worden voorgelegd om ertoe te kunnen besluiten dat betrokkene zelf onvermogen is.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon er zich ook niet toe lenen om betrokkene ten laste te kunnen nemen. Op basis van de voorgelegd attest van overlevingspensioen werknemer en een verwarmingstoelage en sinds januari 2008 een maandelijks welvaartsbonus ontvangt kan niet worden vastgesteld dat zij over bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast (zie art. 40ter van de wet van 15.12.1980). Overwegende dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt en de huur van de woning reeds aangepast is aan het inkomen €142,86 bedraagt, is het niet geloofwaardig dat de bestaansmiddelen van

de Belgische referentiepersoon toereikend zijn. Om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat mag worden verwacht alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980)

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de komst naar België financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon en het inkomen van de referentiepersoon ontoereikend is, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

(...)”

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster op 20 november 2015 twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, gekend onder de rolnummers X en X. Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en wijst de voorzitter er op dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven. De beide aanwezige raadslieden van verzoekster zijn het erover eens dat artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast en de zaak X moet worden behandeld.

2.3. Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met de nrs. X en X van rechtswege gevoegd. Gelet op het akkoord van de raadslieden van de verzoekende partij zal worden geoordeeld op grond van het verzoekschrift gekend onder het rolnummer X en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het beroep gekend onder het rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het “eerste en tweede middel”, zoals verzoekster het stelt, luiden als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 199 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de formele en materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster diende op 16/04/2015 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet opzichtens haar moeder die de Belgische nationaliteit hebben.

Op 14 oktober 2015 heeft verwerende partij beslist tot weigering van het verblijf van méér dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 20)

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Deze beslissing werd op 21 oktober 2015 aan verzoekster betekend.

Dat verzoekster tegen deze beslissing genomen op 14/10/2015 een annulatieberoep wensen in te stellen.

Op 14 oktober 2015 beslist de verwerende partij de aanvraag van verzoekster te weigeren en dit om volgende redenen :

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat ze voorafgaand aan de komst naar België financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon en het inkomen van de referentiepersoon ontoereikend is.

Verzoekster zou niet afdoende hebben aangetoond dat ze effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt dat verzoekster in 2014 slechts € 600 ontving van de referentiepersoon via Western Union, terwijl ze in 2010 € 1.800 ontving.

Het bedrag van € 600 zou volgens verwerende partij bezwaarlijk als voldoende worden beschouwd voor verzoekster om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften tot november 2014, zijnde datum van komst naar België.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, is verzoekster reeds in maart 2014 met een visum aangekomen in Europa en niet in november 2014. Verzoekster brengt hier de stukken van bij (zie stuk 2)

Verzoekster heeft steeds regelmatig geld ontvangen van de referentiepersoon tot haar komst in maart 2014 in België.

Het gaat hier om een onjuiste weergave van de feiten. De materiële motiveringsplicht werd geschonden door verwerende partij.

Verwerende partij stelt verder dat het attest over gebrek aan onroerende goederen niet kan worden aanvaard, omdat het hier een attest betreft dat op basis van de verklaringen van verzoekster zou zijn opgesteld.

Verzoekster brengt nochtans een attest bij van het Ministerie van Binnenlandse zaken van Marokko waaruit blijkt dat verzoekster geen werk heeft in het land van herkomst en een attest dat ze geen belastingen dient te betalen in haar land van herkomst. (stuk 3)

Dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit getuigschrift. Dat dit document voldoende is om aan te tonen dat verzoekster onvermogen is.

De attesten die vanuit Marokko werden bijgebracht, zijn standaardattesten met de vermelding 'déclaration sur l'honneur'. Het gaat om een verklaring op eer.

Verwerende partij legt in haar beslissing niet uit welk ander document had kunnen voorgelegd worden. Hiernaast beweert verwerende partij dat verzoekster gehuwd zou zijn, terwijl verzoekster ongehuwd is.

Verwerende partij toont op geen enkele manier aan dat verzoekster gehuwd is.

Dat dit eveneens een verkeerde weergave is van de feiten.

Tenslotte stelt verwerende partij dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, zijnde de Belgische moeder van verzoekster, niet als toereikend kunnen worden beschouwd.

Rekeninghoudende met de verwarmingstoelage en de maandelijkse welvaartsbonus die de referentiepersoon ontvangt, dienen haar bestaansmiddelen als toereikend te worden beschouwd.

Zelfs indien men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon, dan nog mag verwerende partij de aanvraag niet automatisch afwijzen zonder een behoeftenanalyse te maken van het gezin op basis waarvan ze bepalen welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Verwerende partij mag zich niet louter op het inkomenbedrag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren.

Dat in casu door verwerende partij geen behoeftenanalyse werd gemaakt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De verwerende partij heeft haar beslissing onvoldoende, onjuist en onzorgvuldig geformuleerd.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht,

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.
'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Het derde middel is als volgt uiteengezet:

“Schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet DVZ in geval van ontoereikende bestaansmiddelen een behoefteanalyse’ doen. Zij moet nagaan of verzoekster en haar familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Op dit punt wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. Nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. noch een motivering over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar familie om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

3.1.2. De verwerende partij heeft in deze zaak geen nota ingediend.

3.1.3. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden deze middelen samen beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Verzoekster richt zich tegen de inhoud van de motieven, die duidelijk te lezen staan in de bestreden weigeringsbeslissing en voert als dusdanig niet de schending aan van de formele, maar die van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40ter van Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- *de familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van diezelfde wet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...] 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing twee motieven bevat die haar elk op zich de beslissing kunnen dragen.

Het eerste motief van de bestreden beslissing betreft het ‘ten laste’ zijn van de verzoekende partij in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het tweede motief betreft de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, zoals bepaald in artikel 40ter.

In dit tweede motief stelt de bestreden beslissing dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon er zich niet toe lenen om betrokkene ten laste te kunnen nemen, op grond van de volgende argumenten:

“Bovendien dient opgemerkt te worden dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon er zich ook niet toe lenen om betrokkene ten laste te kunnen nemen. Op basis van de voorgelegd attest van overlevingspensioen werknemer en een verwarmingstoelage en sinds januari 2008 een maandelijks welvaartsbonus ontvangt kan niet worden vastgesteld dat zij over bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast (zie art. 40ter van de wet van 15.12.1980). Overwegende dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt en de huur van de woning reeds aangepast is aan het inkomen €142,86 bedraagt, is het niet geloofwaardig dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon toereikend zijn. Om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat mag worden verwacht alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980).”

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat, rekening houdende met de verwarmingstoelage en de maandelijkse welvaartsbonus, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wel als toereikend dienen te worden beschouwd. Zij betoogt verder dat de verwerende partij de aanvraag niet automatisch mag afweren zonder een behoefteanalyse te maken, terwijl nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de behoefteanalyse werd uitgevoerd of dat er een verwijzing is naar artikel 42, §1, tweede lid van de

Vreemdelingenwet noch een motivering over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon om in haar eigen behoefte te voorzien.

Uit de hiervoor geciteerde motivering blijkt onmiskenbaar dat de verwerende partij is overgegaan tot een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op grond van de concrete elementen van het voorliggende dossier. De verzoekende partij dwaalt dus waar zij stelt dat dat niet het geval is. Verder komt het haar toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze behoefteanalyse kennelijk onredelijk is, dan wel onzorgvuldig in die zin dat geen rekening werd gehouden met de gegevens van het dossier. Door louter te stellen dat, "rekeninghoudende met de verwarmingstoelagen en de maandelijkse welvaartsbonus die de referentiepersoon ontvangt" de bestaansmiddelen als toereikend moeten worden beschouwd, zonder meer, blijft de verzoekende partij daartoe in gebreke, temeer nu die beide toelagen wel degelijk door de verwerende partij werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag.

3.1.4. Nu het tweede weigeringsmotief overeind blijft, en zoals reeds gesteld, de bestreden beslissing op zich kan dragen, moet het eerste worden beschouwd als overtollig zodat het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen niet kan leiden tot een andere beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit middelonderdeel.

3.1.5. Het eerste, tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

3.2.1. In een vierde en laatste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Art. 8 W. E.V.R.M. voorziet in het recht op eerbiediging van het familie-en gezinsleven.

Verzoekster woont samen met haar Belgische moeder te (...).

Er is duidelijk sprake van een gezinsleven.

Verwerende partij heeft nagelaten om een belangenafweging te doen m.b.t. het gezinsleven.

Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 E.V.R.M. indien dit gerechtvaardigd is.

Verzoekster wordt door de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging, uitgesloten van het recht op gezinsleven zonder dat verwerende partij een afweging doet van belangen, zonder dat ze onderzoekt of het nog mogelijk is om een gezinsleven verder uit te bouwen in het land van oorsprong.

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 van het E.V.R.M.

Dat het middel ernstig is."

3.2.2. Het middel is andermaal onmiskenbaar gericht tegen de beslissing tot weigering van de aanvraag.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van deze bepaling, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd in het kader van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarin onder meer het volgende werd gesteld:

"B.64.7.De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het

recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”

En, onder punt B.52:

“B.52.1. De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingentieren vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

B.52.2. Hoewel zij het gevolg is van een keuze van de wetgever, maakt die omstandigheid het mogelijk de relevantie te verantwoorden van het verschil in behandeling teneinde de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan. Zelfs in de veronderstelling dat sommige lidstaten van de Europese Unie op dezelfde wijze als België de toegang tot hun nationaliteit hebben vergemakkelijkt, vermocht de wetgever zich redelijkerwijs te baseren op het feit dat het aantal van hun onderdanen die in België verblijven beperkt zou blijven en dat het verblijf van die laatsten aan striktere voorwaarden is onderworpen dan het, in beginsel absolute, recht van de Belg om op het nationale grondgebied te verblijven.

Ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging opleggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger blijkt dus ten opzichte van die doelstelling een relevante maatregel. Voor zover ze daarmee evenredig zijn, kunnen de drie door de verzoekende partijen bekritiseerde verschillen in behandeling bijgevolg worden verantwoord wegens de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen.

De omstandigheid dat de Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan de toepassing van die striktere voorwaarden ontsnapt, doet aan die conclusie geen afbreuk. In het kader van een immigratiebeleid, dat tot complexe en ingewikkelde afwegingen noopt en waarbij rekening dient te worden gehouden met de vereisten die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn

familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

Gelet op het voorgaande, en aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat de inkomsten ontoereikend zijn en niet is voldaan aan de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moest door de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet worden overgegaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.2.4. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2.

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gekend onder het rolnummer X worden verworpen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS